

JARKKO TONTTI

Tähtiyön lakihetkenä sinun kirjeittesi kirjaimet alkoivat tiivistyä, ne puristuivat yhä vain mustemmiksi ja mustemmiksi, kunnes lopulta ne olivat avaruuden hopeanhohtavia. Se on väreistä ensimmäinen ja viimeinen. Talo, tie, järvi ja metsä hiljenivät kuuntelemaan ja minä suljin silmäni, kunnes olin varma, että vuorokausi oli vaihtunut. Uuden päivän alku oli kuin syntymä aina, se työnty hitaasti pienestä aukosta maailmaan, eikä sitä mikään voinut pysäyttää ja minä nousin samaa tahtia kuin aamusumu ylös puiden juuristoista, kiedoimme mustikanvarvut, sammaleet ja saniaiset viittamme alle; se sumu viipyy siellä yhä, kuin maailman ja minun väliin laskettu reikäinen lakana, vähän näkyy, loput arvaan ja kuvittelen puun juureen ketun, tien mutkaan käävän ja auton pölykapselin, joka on siirtymässä ihmisten maailmasta eläinten valtakuntaan; senkin sumu tekee mahdolliseksi, ilman aamusumua niin paljon jäisi tapahtumatta, niin paljon vähemmän voisi kuvitella, niin paljon enemmän aurinko raa'asti paljastaisi; aurinkoa pitäisi muistuttaa sen tähtiveljistä; että peittäminen paljastaa eniten, sumu näyttää maailmasta sen, mikä on tärkeää, tähdet sinun otsallasi.

Im Scheitel der Sternennacht begannen die Buchstaben deiner Briefe zusammenzurücken, schwärzer und immer schwärzer nur werdend pressten sie sich zusammen, bis schließlich sie wie das All silberschimmernd waren. Das ist der Farben erste und letzte. Haus, Weg, See und Wald verstummten, um zu lauschen und so schloss ich meine Augen, bis ich gewiss war, dass der Tag gewechselt. Der Beginn des neuen Tages war ewiger Geburt, langsam zwängte er sich aus kleiner Öffnung in die Welt, und nichts vermochte ihm entgegenzustehen und so erhob ich mich im selben Schwange mit morgendlichem Dunst über das Wurzelwerk der Bäume, wir bedeckten mit unserem Gewand Blaubeersträucher, Moos und Farne; noch immer hält der Dunst dort an, gleich einem löchrigen Laken, gezogen zwischen mir und der Welt, ein wenig ist sichtbar, den Rest ohne ich und stelle mir am Fuße eines Baumes einen Fuchs vor, in der Biegung des Weges Baumpilze und die Radkappe eines Autos, hinüberwechselnd aus der Welt der Menschen in das Reich der Tiere; auch das macht der Nebel möglich, ohne diesen morgendlichen Dunst bliebe so vieles ungeschehen, so viel weniger bliebe für die Vorstellung, so viel mehr würde roh an den Tag die Sonne bringen; ihrer Sternenbrüder müsste man die Sonne erinnern; und dass am meisten das Verhüllen entblößt, der Nebel von der Welt das zeigt, was wichtig ist, die Sterne auf deiner Stirn.

(ins Deutsche gebracht von Jocke Reimers)